

KAPITOLA 6

Na siedmy deň vychádza slnko, ubehol už celý týždeň a my stále nie sme bližšie k slobode. Vôbec sme sa nepriblížili k tomu, aby sme našli cestu von z tejto barbarskej pivnice a dostali sa domov.

Domov.

Niekedy zabúdam, ako to tam vyzerá.

Snažím sa vybaviť si levanduľové steny vo svojej spálni, okno s výklenkom na sedenie a starožitné zrkadlo, ktoré mám po babičke. Je to malebný domček s výmerou len nejakých stodesať metrov štvorcových a dvoma spálňami, ale je *môj*. Tvrdo som pracovala, aby som naň zarobila, a zapustila som korene.

Práve som v miestnych útulkoch hľadala psa na adopciu. Už aspoň rok som túžila po psíkovi, ale stále som mala pocit, že ešte nenadišiel správny čas. Minulú sobotu som strávila prezieraním obrázkov chlpatých tváričiek a čítaním roztomilých psích životopisov, kým sa mi nepodarilo zúžiť výber dokonalého štvornohého priateľa na dvoch favoritov, hoci ma všetci adeпти lákali smutnými očami a srdcervúcimi príbehmi.

V nedeľu som sa mala zoznámiť s Jasmínou a Buffy. Vytlačila som si ich fotky a pripla som ich na chladničku, tešila som sa na veľkú životnú zmenu.

Zmena teda nastala. No má úplne inú podobu, akú som očakávala.

A istá moja časť je aj vďačná, že doma na mňa nečaká domáci miláčik, ktorý rozmýšľa, kam som zmizla, a ktorý je odo mňa závislý vo veciach, ktoré mu teraz nedokážem poskytnúť.

Teraz som domácim miláčikom ja.

Dean sa opäť opiera hlavou o tyč, ale sleduje ma pohľadom, kým snívam o dvoch psoch, ktorých som nikdy nestretla. „Stavím sa o cent, že uhádnem, na čo myslíš.“

Vrhnem naňho pohľad a pritiahnem si nohy k sebe, sadnem si do tureckého sedu čelom k nemu. „Veď nemáš ani cent.“

Žmurkne a ústa sa mu skrútia do nenápadného úsmevu. „Tak si povedz svoju cenu.“

„Nemáš mi čo ponúknuť. Vieš, moje myšlienky sú extrémne cenné.“

„O tom nepochybujem.“ Deanove oči sú také rozžiarené, aké len môžu byť po tom týždni, ktorý sme tu prežili. Nakloní hlavu nabok, zovrie pery a premýšľa nad ponukou. „Dobre, Corabelle. Myšlienka za myšlienku.“

Zvýšim stávk. „A čo tak priznanie za priznanie?“

So záujmom nadvihne obočie a úsmev sa mu rozšíri. „To znie zábavne,“ žmurkne na mňa. „A nebezpečne.“

„Nebezpečne?“ Hryziem si vnútro spodnej pery, žalúdok mi urobí salto, ako už dávno nie. „Aké priznania máš na mysli? ,*Nezaplatil som poslíčkovi s pizzou*‘ alebo celú spoveď ako pred kňazom s desiatimi zdravami na odčinenie hriechov?“

Dean sa chrapľavo zachechce, zahniezdi sa, pritiahne si k sebe kolená a pokrčí plecami. „Nikdy by som nezabudol zaplatiť poslíčkovi s pizzou. To je neodpuštitelné.“ Premýšľa nad mojou otázkou, prezerá si ma s hlavou stále naklonenou

na stranu. „No určite som za druhú možnosť. Vypovedáme sa ako pred posledným pomazaním.“

Zízam naňho, hrabem sa v spomienkach a hľadám čokoľvek, čo by sa aspoň trochu hodilo na takúto spoveď. Úprimne povedané, nie som až taká zaujímavá. Platím dane, jazdím povolenou rýchlosťou, nikomu nedlhujem peniaze. Nikdy som nikoho nepodviedla ani neokradla. A *vždy* zavesím toaletný papier voľným koncom hore. „Fajn. No som dosť nudná, takže musíš ísť prvý. Možno ma inšpiruješ a hlboko v podvedomí nájdem niečo temné a nemravné.“

„Dobre.“ Deanova tvár zvažnie, kútiky očí sa mu zvrásnia, keď zvažuje svoje priznanie.

Upravené strnisko mu za posledný týždeň narástlo. Bradu a líniu čeluste mu lemujú tmavé chlčky, čo mu dodáva ležérnejší vzhľad. Keď si občas nechal narásť krátku briadku, Mandy sa ten neupravený vzhľad nepáčil. Tvrdila, že vyzerá ako zálesák. Vtedy som tomu nevenovala pozornosť, ale teraz je jeho tvár to jediné, na čo sa môžem pozeráť, a musím priznať, že so sestrou nesúhlasím. Vyzerá mužne. Drsne.

Možno aj trochu sexi, ak by tá tvár nepatrila Deanovi Asherovi.

Uplynie ešte pár minút a to napätie ma ubíja. Prezerá si ma, akoby premýšľal, či mi má prezradiť nejakú šokujúcu pravdu. A možno to už celé ľutuje. „Teraz to príde, Dean.“

Z úst sa mu vyderie povzdych. „Dobre. Fajn.“ Hľadíme na seba a jeho oči vyzerajú ešte modrejšie než zvyčajne. „Kedysi si sa mi páčila.“

Čože?

Zabehne mi. Začnem kašľať a prskať a musím od neho odvrátiť zrak. „O čom to rozprávaš?“

Dean si zahryzne do pery a opäť ľahostajne pokrčí plecami. „Skôr ako som začal chodiť s Mandy. Bol som prvák na strednej, keď si prišla na Adilmanovu hodinu a mala si na sebe krátku džínsovú sukňu a fialové sako. Vlasý si mala super dlhé, skoro zlaté, a v nich nejakú kvetinovú sponku. Vtedy som si pomyslel, že si tá najkrajšia baba, akú som kedy videl.“

Moje srdce tancuje Macarenu a sánka mi padne ako v komickej kreslenej rozprávke. Asi som stratila reč, čo je pre mňa neobvyklé, ale nedokážem nič povedať, a dokonca aj dych sa mi zastavil. Dean vyzerá trochu pobavené, sleduje ma zo vzdialenosti niekoľkých stôp a pohľadom si ma celú premeriava, kým čaká na odpoveď.

Neodpovedám mu. Určite som stratila reč.

„Si na rade,“ povie napokon Dean jemným a melodic-
kým hlasom.

Pomaly žmurknem, pretavujem myšlienky do skutočných slov, potom potrasiem hlavou. „Stále je rad na tebe. Stopercentne si ešte na rade. O čom to točíš? Mal si v tom morčacom sendviči nejaké drogy?“

Dean sa zasmieje, ponožkami šúcha po zemi a natáhuje si dlhé nohy. „Myslel som si, že si to vezmem so sebou do hrobu,“ prizná s úškrnom. „No nechcel som, aby si si aj ďalej namýšľala, že ťa neznášam. To má veľmi ďaleko od pravdy.“

„No, rozhodne by si ma o tom vedel presvedčiť. Presvedčil by si hocikoho. Prečo si sa ku mne správal tak hnusne?“

Úsmev mu ochabne. „Povedal som ti. Bol som decko a blbí chalani sa tak správajú, keď sa im nejaká baba páči. Uťahujú si z nej.“

„To nikdy nepochopím.“